

The illustration is a watercolor-style drawing. At the top, there are two large, gnarled tree branches with sparse green leaves, hanging down from the top edge. In the center, the title 'Mūsų sodas' is written in a large, green, sans-serif font. Above it, the author's name 'Gerda Muller' is written in a smaller, red, sans-serif font. Below the title, on the left, is the text 'Iš vokiečių kalbos vertė Dalia Kižlienė' in a small, black, italicized font. In the lower right, there is an illustration of an elderly woman with a large, bushy white wig, wearing a yellow coat and a black scarf, carrying a large bundle of bare branches over her shoulder. She is walking towards a young boy in a green jacket and grey pants who is sitting in a wheelchair. The boy is smiling and looking towards the woman. The background is a light, textured grey. In the bottom left corner, there is a small illustration of a bird splashing in water. In the bottom right corner, the initials 'G.M.' are written in a small, black, sans-serif font.

Gerda Muller

Mūsų sodas

Iš vokiečių kalbos vertė Dalia Kižlienė

G.M.

Leidykla BRIEDIS
Vilnius, 2025

Kai karšta, žmonės ir gyvūnai prakaituoja ir nori gerti. Sodo augalams taip pat reikia vandens.

Dabar vaikai kasdien turėjo laistyti žemę. Laistyti su žarna buvo labai smagu, juoba kad jie apliedavo ir vienas kitą. Kai žarną laikydavo Liudas, nuo vandens srovės nė vienas neišsisukdavo!

Vieną vakarą Leonas ir Karolina sėdėjo lauke. Aplink žvakę pleveno naktiniai drugiai.

– Žiūrėkit, ką turiu, – pasakė tėtis ir kažką išspaudė jiems į rankas. – Radau po obelimi...

– Lobis! – suriko Leonas.
 – Kas žino, – atsakė tėtis. – Šiaip ar taip, toms monetoms daugiau kaip šimtas metų.

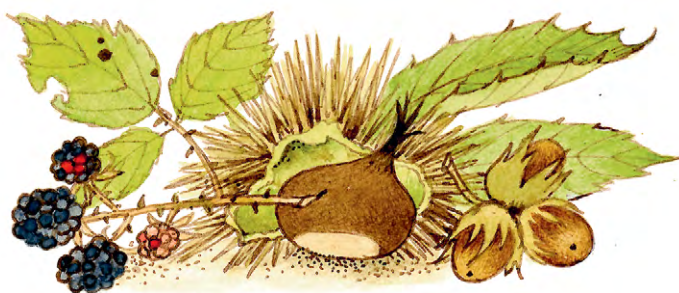
Leonas tvirtai spaudė monetą saujoje, iki nuėjo miegoti. Prieš guldamas dar sykį pažvelgė į obelį.

– Ir ko tik tu nematei per savo gyvenimą, – sumurmėjo jis.

Paskui atėjo ruduo. Leonas ir Karolina vėl sulaukė svečių ir užkūrė laužą.
– Kai vaikai kūrena laužą, netoliese būtinai turi būti kas nors iš
suaugusiųjų, – pasakė tėtis. – Ir kibiras vandens...

Vaikai kepė kaštainius ir valgė juos su gervuogėmis, lazdynų riešutais ir pyragu, kurį iškepė su obuoliais iš savo sodo.

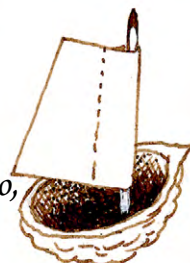
Iš įvairių rudens vaisių jie vėrė karolius, darė valteles ir plonakojus vorus.

Vakare Leonas užpylė laužą vandeniui ir jį užgesino.

*Karoliai iš gilių goželių
ir džiovintų pupelių*

Voras iš kaštono ir smeigtukų

*Burlaivis iš graikinio riešuto kevalo,
degtuko ir skiautelės popieriaus*

Atėjo žiema. Nubudęs ankstų šaltą rytą Leonas apstulbo.

– Karolina, greičiau, pažiūrėk pro langą!

Sodą buvo užklojęs spindintis sniego apklotas. Švarut švarutėlis, bet išmargintas paukščių pėdučių.

– Tos mažos pėdutės turbūt juodųjų strazdų, – spėjo Karolina.

– O didesnės bus balandžių, – nusprendė Leonas.

Po pietų pažaišti susirinko daug vaikų. Jie surengė sniego mūšį ir netgi nulipdė senį besmegenį.

Leonas ir Karolina neabejojo – žiema bus tikrai puiki!

Gerokai po Kalėdų iš žemės prasikalė tulpių, hiacintų ir narcizų daigai – kaip ir įsivaizdavo Leonas.

Tulpė

Hiacintas

Narcizai

Karolina ir Leonas išdūmė į sodą.

– O ką auginsim šiais metais? – paklausė Leonas.

Kaip tik tą akimirką pasirodė teta Liza su pilna pintine augalų – juos buvo galima iš karto sodinti.

– Pačiu laiku, teta Liza, – apsidžiaugė Karolina. – Kibkim į darbą!

